

DIÀLEGS...

Entrevistem al grup «FALSTERBO - 3»

El proper dissabte, dia 7 de juny a les nou del vespre, tindrà lloc al Casal Parroquial el nou Espectacle Integral de «Falsterbo-3». Ara coneixerem una mica el grup:

Es un chico alto, delgado. En su rostro, enjuto, sobresalen unas grandes gafas, detrás de las cuales se pueden observar unos ojos un tanto inquisitivos. Una copiosa melena le da un aire muy «in»; pero esos cabellos no caen sobre los hombros, sino que enmarcan generosamente su airosa cabeza... Amadeu Bernadet es uno de los integrantes del grupo «Falsterbo-3», un grupo musical que huye de la monotonía, de la falta absoluta de originalidad que es norma en casi todos esos conjuntos que campan ahí por sus respetos, imitando a los grupos famosos, sin más objetivo que hacerse con una determinada cantidad de dinero cada domingo por la tarde...

—Quants discos heu gravat fins ara?

—Amb aquest últim, tres, més la cançó del Folk-2 de duli.

—Penseu gravar un altre disc aviat?

—Acabem de gravar un disc de dues cançons en castellà, el qual està englobat dins la sèrie «Barlovento».

—Quin ha tingut més èxit?

—Només tenim l'experiència del primer, ja que el segon fa tan sols un mes que es ven i el tercer no sortirà fins la pròxima setmana.

—Quan vàreu començar a cantar?

—Va ésser el gener del 1968 amb en Joan Boix, l'Eduard Estivill i un servidor Amadeu Bernadet.

—Com es va formar el grup?

—En Joan i l'Eduard cantaven feia dos mesos, i un dia vàrem parlar tots tres i decidírem fer «Falsterbo-3», senzillament.

—Per què us vàreu posar per nom «Falsterbo-3»?

—Falsterbo és el nom d'un poble de Suècia, el qual està cap el sud del país, en el que en Joan va passar-hi una temporada.

—Quants sou els qui formeu el grup?

—Actualment tres, però en Joan és a la «mili» i ara canta amb nosaltres una noia, Montserrat Domènech.

—En què consisteix la vostra actuació?

—Es divideix en tres parts: una de cançó americana; l'altra de cançó popular catalana, i la tercera, de cançons de poetes actuals i musicades per nosaltres; també recitem algun poema. En principi i quan ho creiem oportú, fem servir diapositives o discos, això depèn de com, quan i per què es fa l'actuació.

—Per quin fi ho feu?

—La finalitat de les coses és molt personal crec, però, diguem... que la finalitat és la gent, per tant ho fem per la gent, però no amb caire diguem... paternalista, sinó perquè sàpiguen el què pensem del món d'avui. Més o menys serà això; potser el reflexe són les cançons i els fets, més que les paraules.

—Generalment, com agafa el públic la vostra actuació, seriosament o en broma?

—Normalment com nosaltres volem, ja que podem fer distreu el públic o bé fer-lo pensar. Generalment logrem el que ens proposem.

—Què en penseu de la nova cançó?

—La nova cançó és un moviment —crec jo— ben diferent al nostre. Ara bé, ser diferent, no vol dir que sigui bo ni dolent; com totes les coses n'hi ha de bones i de dolentes.

—Sabeu per què es va disoldre el Grup de Folk?

—Ho sabem, perquè érem membres del Grup de Folk; ara bé, és molt llarg d'explicar. Crec que el millor és enviar el nom i adreça a els «4 Vents» - Vergara, 3, Barcelona (2), demanant la informació mensual la qual en els números 4-5 i 6, explica clarament el fet.

Amadeu me dice que con este espectáculo intentan conseguir que el público comprenda lo que ellos piensan o reflejan. Que no tiene ningún nombre determinado, porque no ven que necesite un nombre...

Ronsana-Flash

El barri de la Vall ha estat, des de temps immemorial, un barri habitat i tranquil. També segueix essent-ho ara. Però algunes coses canvien en aquell lloc que poden tenir importància pel futur de Santa Eulàlia. Per a enterar-nos del què passa empenem al Sr. Josep M.ª Maspons, de can Maspons de la Vall:

—En alguna visita que hem fet per aquests encontorns veiem que cada vegada canvia més el barri, ¿teniu molts veïns nous?

—Sí. N'hi ha sis que tenen la casa acabada: les famílies Pey, Arias, Serra, Kramer, Royo i Zufra. Altres, com les famílies Casellas, Magriñà, Prat, Franco, tenen la casa a punt d'acabar i moltes d'altres l'estan començant. També hi ha les cases de les meves germanes, Núria i M.ª Antònia, que ja hi poden venir a viure. I en fi, altres que en aquest moment lamento no recordar.

—És veritat que teniu projectes importants?

—Pensem fer un restaurant, supermercat, parc infantil amb vivenda pels encarregats.

—Més o menys, on penseu ubicar-ho?

—A la sortida del camí antic; a l'altra banda de la carretera, però en terme de Santa Eulàlia. Concretament en el quilòmetre 3,400 de la carretera de Caldes.

—Però no creieu que és un lloc poc poblat i que potser no tindrà èxit?

—No ho creiem pas així. Si no tinguéssim la seguretat de l'èxit ja no ho faríem.

—Amb quins clients compteu?

—Amb els de les urbanitzacions veïnes, que entre tots són ja força nombrosos, i sobretot amb els passavolants. La base serà el restaurant.

—Tots els serveis que dieu, us sembla que ho podrà portar una família sola?

—Creiem que sí. Per altra part, d'ells corre la responsabilitat que tot tingui el personal adequat.

—Ja teniu la família o els encarregats?

—Han vingut alguns a mirar-s'ho, però de moment no hi ha res en ferm.

—Teniu pensada ja una data per fer la inauguració?

—Intentarem inaugurar-ho pel 15 d'agost.

—Si no pequem d'impertinents, ens podeu dir si és molt elevat el pressupost?

—És cosa que forçosament suposa una xifra considerable. Però fins que no s'acabi no sabrem exactament el què valdrà.

—Teniu el projecte arquitectònic fet i els permisos reglamentaris?

—De tot això se'n cuida el Sr. Puchades, arquitecte municipal, que ja ha fet el projecte i està gestionant tot el demés. Pensem que la cosa està en marxa.

—Podeu donar-nos alguns detalls de l'obra?

—El restaurant serà a base d'envidriats, fusta i pedra. La barra del bar tindrà uns 10 mts. de llargada. Tot molt modern i al dia. La teulada serà llisa, de planxa.

—Teniu pensat el nom que posareu a l'establiment?

—Ho estem estudiant. Hi ha disparitat d'opinions.

Pensem que el Sr. Maspons estarà ja cansat d'aquest interrogatori a tot tren. De l'antiga casa de can Maspons de la Vall en surten projectes per donar a la Vall nova vida. Agraïm l'amabilitat del Sr. Maspons en voler respondre i donar-nos aquestes notícies de primera mà. Però quan som ja a l'hora del comiat, ens diu:

—Afegeixi que la major part de famílies que hem anomenat són subscriptors del periòdic «RONSANA».

—Amb molt de gust.

Preguntaire